

СТИВЪН КИНГ
ЗАЛА ЗА АУТОПСИИ НОМЕР
ЧЕТИРИ

Превод от английски: Весела Еленкова, 2002

chitanka.info

Толкова е тъмно, че известно време — точно колко, не мога определя — ми се струва, че все още съм в несвяст. Полека-лека започвам да се досещам, че когато е в безсъзнание, човек не долавя движение в тъмнината, придружено от слаб, ритмичен шум, какъвто може да издава само скърцащо колело. Освен това чувствам допир — от темето до петите. Надушвам и миризма на нещо като гума винил. Не съм в безсъзнание, но във всички тези усещания има нещо твърде... твърде какво? Твърде *рационално*, за да е сън.

Какво е тогава?

Кой съм аз?

И какво става с мен?

Халтавото колело прекъсва глупавия си скърцащ ритъм и аз преставам да се движа. Миришещата на гума субстанция наоколо ми изпуква.

Глас:

— Къде казаха?

Мълчание.

Втори глас:

— Четвърта, струва ми се. Н-да, четвърта.

Отново потегляме, но този път по-бавно. Вече долавям тихите стъпки, вероятно от обувки с мека подметка или маратонки. Притежателите на гласовете са притежатели и на обувките. Отново ме спират. Отеква глухо потропване, последвано от едва доловимо изсвистяване. Това, струва ми се, е звукът от отварянето на пневматична врата.

„*Какво става тук?*“ — крещя, но писъкът отеква единствено в съзнанието ми. Устните ми не помръдват. Усещам ги — усещам и езика си, отпуснат на пода на устната кухня като замаяна къртица — но не мога да ги движа.

Онова, върху което лежа, отново потегля нанякъде. Подвижно легло? Да. Болнична количка, с други думи. Вече съм имал вземане-даване с такива, беше отдавна, по времето на скапаните азиатски авантюрки на Линдън Джонсън. Идва ми наум, че съм в болница, че ми се е случило нещо лошо — като онази експлозия, която едва не ме обезплоди преди двацет и три години — и че сега ще ме оперират. Подобно хрумване дава отговор, при това смислен, на доста въпроси, само че не изпитвам никаква болка. Чувствам се добре, с изключение

на тази малка подробност, че направо съм обезумял от страх. А и ако това са санитарии, които тикат количката към операционната зала, защо не виждам? Защо не мога да *говоря*?

Трети глас:

— Насам, момчета.

Моята подвижна постеля поема в нова посока и в главата ми прокънтява въпросът: „*Каква е тая каша, дете съм се забъркал?*“

„*Не смяташ ли, че отговорът зависи от това кой си?*“ — питам се, но откривам, че това поне го знам. Аз съм Хауард Котъръл, борсов посредник, известен сред някои свои колеги като Хауард Завоевателя.

Втори глас (досами главата ми):

— Днес си много хубава, докторке.

Четвърти глас (женски, при това хладен):

— Радвам се, че ме одобряваш, Ръсти. Бихте ли побързали? Обещах на детегледачката да се прибера до седем. Тя ще вечеря с родителите си.

До седем, да се прибера до седем. Все още е следобед може би или рано привечер, но тук цари пълен мрак, черен като бомбе, като опашката на мармот, като полунощ в Персия, и какво, за Бога, става тук? Къде съм бил досега? Какво съм правил? Защо не съм на телефоните?

„*Защото е събота* — обажда се от дълбините на съзнанието ми тъничък гласец. — *Беше на... на...*“

Звук: УОК! Звук, който обичам. Звук, заради който в една или друга степен живея. Звукът на... какво? На стик за голф, разбира се. Стик за голф, който удря топката. Аз стоя, съзерцавам я как се издига в синьото...

Сграбчват ме за раменете и прасците и ме повдигат. Ужасно се стряскам и понечвам да изкрещя. Нищо не става... или може би все пак се чува немошно писукане, много по-тихо от скърцането на колелото под мен. Сигурно и то не се чува. Сигурно само си въобразявам.

Издигам се във въздуха, плътно обгърнат в мрака. „*Ало, не ме изпускайте, защото съм голям кутсузлия!*“ — опитвам се да кажа, но устните и зъбите ми отново не помръдват. Езикът ми продължава да лежи на пода на устната кухня — онази къртица може би не просто е

замаяна, а мъртва — и в миг ме осенява потресаваща мисъл, която прищпорва страха една идея по-близо до паниката: ами ако ме сложат да легна накриво и езикът препречи трахеята ми? Няма да мога да дишам! Та нали тъкмо това се разбира под израза „гълтнал си е езика“.

Втори глас (Ръсти):

— Докторке, този ще ти хареса, прилича на Майкъл Болтън.

Лекарката:

— Кой е Майкъл Болтън?

Трети глас — звучи като на младо момче, приблизително гимназист:

— Един сладникав естраден певец, който мечтае да е чернокож. Но не мисля, че е той.

Отеква смях, женският глас също се присъединява (макар и колебливо) и докато ме настаняват върху нещо, което, съдейки по усещането, е тапицирана маса, Ръсти изтърсва нова глупост — явно следва готов сценарий човекът. Обладан от внезапен ужас, изпускам нишката на поредната му глупост. Току-що ми мина през ума, че ако езикът ми препречи трахеята ми, наистина няма да мога да дишам, *но ако пък въобще не дишам?*

Ако съм мъртъв? Ако това е смъртта?

Има логика. Съответства на всичко останало с ужасяваща, профилактична точност. Тъмнината. Миризмата на гума. Днес може да съм Хауард Завоевателя, борсов посредник номер едно, страшилището на общинския кълтриклуб в Дери, постоянното присъствие на известната по всички игрища за голф по света „Деветнайсета дупка“, но през седемдесет и първа бях зачислен в санитарния екип в делтата на Меконг — стреснат хлапак, който понякога се събуждаше просълзен от някой сън за домашното куче на семейството — и веднага разпознах тази миризма и това усещане.

Мили Боже, намирам се в чувал за трупове.

Първи глас:

— Бихте ли се подписали, госпожо? Но натискайте силно, нали са три екземпляра.

Скъръцане на писалка, която дращи по хартия. Представям си как притежателят на първия глас е протегнал пред лекарката папка, на която са защипани документи.

„Господи Боже мой, дано не съм умрял!“ — опитвам се да изпищя, но от устните ми не излиза нищо.

Дишането ми е затруднено... нали? Искам да кажа, аз не усещам как дишам, но дробовете ми сякаш са наред, не пулсират и не вият за глътка въздух, както става, като се гмурнеш твърде дълбоко под водата, следователно би трябвало да съм наред.

„Само че ако си умрял — промърморва потаен глас, — дробовете ти няма как да вият за глътка въздух. Хич даже — защото мъртвите дробове нямат нужда от въздух. На мъртвите дробове просто... не им пука много-много.“

Ръсти:

— Какво ще правиш следващата събота вечерта, докторке?

Но ако съм мъртъв, как е възможно да имам усещания? Как надушвам чувала в който се намирам? Как чувам гласовете на момчетата и докторката, която тъкмо обяснява, че следващата събота ще къпе кучето си, което се казва Ръсти, ама че съвпадение, и всички прихват да се смеят? Ако съм мъртъв, защо не съм се пренесъл другаде и не плувам в онази бяла светлина, за която толкова често приказват в шоуто на Опра?_

Чувам рязко изпращяване и в същия миг действително съм окъпан в бяла светлина — тя ме заслепява като слънцето, когато пробие плътната завеса на облаците в зимен ден. Мъча се да присвия очи, но не става. Клепачите ми са като щори, чийто механизъм е зайл.

Едно лице се навежда над мен и закрива част от гадния блясък, който не извира от зашеметяващо астрално селение, а от множество флуоресцентни лампи. Лицето принадлежи на хубав по общоприетите представи млад мъж на около двацет и пет години — прилича на онези аполони от „Спасители на плажа“ или „Мелроуз Плейс“. Е, пренебрежимо по-умен. Изпод небрежно нахлупеното хирургическо кепе стърчи гъста гарвановочерна коса. Носи хирургическа престилка. Очите му са кобалтовосини — от онези, за които момичетата уж примирали. Скулите му са гъсто осеяни с лунички.

— Хубава работа — казва. Третият глас принадлежи на него. — Този тип действително прилича на Майкъл Болтън! Е, хоботчето му е по-дълъжко, но... — Привежда се по-ниско. Връзката на зелената му престилка погъделичква челото ми. — ...но да. Виждам приликата. Ей, Майкъл, я изпей нещо.

„Помощ!“ — опитвам се да изпея, но не ми остава друго, освен да впия ледения си поглед на мъртвец в тъмносините му очи и да се питам дали *наистина* съм мъртъв, това ли било, така ли се случвало с всеки, когато моторчето спре да бръмчи. Ако все още съм жив, как е възможно младежът да не забележи присвиването на зениците ми срещу теглилата? Само дето отговорът ми е известен... или поне така ми се струва. Те *не са* се свили. Именно затова блясъкът на флуоресцентните лампи ми причинява такава болка.

Връзката гали челото ми като перце.

„Помощ! — крещя на спасителя от плажа, вероятно стажант или може би все още първокурсник по медицина. — Помогнете ми, моля!“

Устните ми дори не трепват.

Лицето се отдръпва, връзката престава да ме гъделичка и бялата светлина нахлува през неспособните ми да се отместят встрани очи право в мозъка ми. Чувството е ужасно, нещо като изнасилване. Мислено отбелязвам, че ако трябва дълго да се вглеждам в тази светлина, ще оследея, и то с радост.

УОК! Звукът е от стик за дълъг удар, който удря топката, но е малко по-глух, а и дръжката се поизметна. Топката излита... но кривва встрани... встрани... към...

Мамка му.

Нагазил съм в шубрака.

В полезрението ми изплува друго лице. Прикрепено е над бяла престилка, не зелена, и завършва с гъста разрошена рижа коса. Първото ми впечатление е, че коефициентът му за интелигентност е закупен на ликвидационна разпродажба. Няма кой друг да е, освен Ръсти. На лицето му е лепната широка, тъпоумна усмивка, която напомня ухилена гримаса на гимназист с напопан бицепс и татуировка: „РОДЕН ДА РАЗДИРА СУТИЕНИ“.

— Майкъл! — възкликва Ръсти. — Ау, изглеждаш умопомрачително! За нас е чест! Я ни изпей нещо, бе, братче! Направо си съдери мъртвия задник от пеене!

Зад мен долита хладният глас на лекарката, която вече дори не се преструва, че тези тъпи шеги са й забавни.

— Ръсти, престани. — И додава с по-различен тон: — За какво става дума, Майк?

Първият глас принадлежи на Майк — колегата на Ръсти. В думите му прозира леко смущение от факта, че трябва да работи с младеж, който иска да стане Андрю Дайс Клей, като порасне.^[1]

— Намерихме го при четиринайсетата дупка на игрището за голф. По-точно извън самото игрище, отстрани в шубрака. Ако не беше задминал следващите четирима и не бяха видели единия му крак да стърчи от храсталака, досега да се е превърнал в мравуняк.

Звукът отново отеква в съзнанието ми — *УОК!* — само че този път последван от друг, далеч по-неприятен звук: шумоленето на гъсталака, докато бръскам клоните със стика за голф. Четиринайсега ще да е била, където, говори се, растял отровен бръшлян.

Ръсти продължава да ме зяпа с интерес. Вълнува го обаче не смъртта, а приликата ми с Майкъл Болтън. О, да, знам, че си приличаме, дори съм изпадал дотам да се възползвам от този факт пред някои клиентки. Иначе всяко чудо за три дни. А и при така създадите се обстоятелства... *Господи!*

— Кой е установил смъртта? — пита лекарката. — Казалиан ли?

— Не — отвръща Майк и за миг свежда поглед към мен. По-възрастен е от Ръсти поне с десет години. Косата му е черна, тук-там прошарена със сребърни нишки. Очила. *Как е възможно никой от тези хора да не разбере, че не съм мъртъв?* — Един от четиримата, които го открили, всъщност бил лекар. Това тук е неговият подпис... виждате ли?

Шумолене на хартия, после:

— Господи, Дженингс. Познавам го. Завеждащ физиотерапията на Ной, когато ковчегът е заседнал на върха на Арарат.

Ръсти няма вид на човек, който е схванал майтапа, но все пак се разцвилва насреща ми. Лъхва ме миризма на лук — в устата му е останал неприятен дъх от обяд, а щом ми мирише на лук, би трябвало да дишам. *Би трябвало, а?* Само да ще да...

Но преди да съм успял да довърша мисълта си, Ръсти се навежда по-близо и в миг отново ме обзема надежда. Забелязал е нещо! Забелязал с нещо и сега се кани да ми направи изкуствено дишане. Бог да те благослови, Ръсти! Бог да благослови теб и лучения ти дъх!

Но тъпашката усмивка не слиза от лицето му и вместо да допре устни до моите, той плъзва длан под брадата ми. Подхваща челюстта ми отдолу, като намества палеца и пръстите си върху ъглите ѝ.

— Той е жив! — крещи. — *Жив* е и сега ще попее за фенклуба на Майкъл Болтън от четвърта патоанатомия!

Пръстите му се впиват по-дълбоко — изпитвам смътна болка, подобна на усещането при отслабването на действието на новокаина — и челюстта ми започва да се отваря и затваря, зъбите ми тракат.

— *Дори ако е зла-а-а, не забелязва той това-а-а* — запява Ръсти фалшиво с глас, от който Пърси Следж направо щеше да обезумее. — *Не може да те нарании-и-и...* — Зъбите ми чаткат под грубия натиск на пръстите му, езикът ми се мята като кучешки труп върху воден дюшек.

— Престани! — скастрия го лекарката. Изглежда потресена. Ръсти явно го долавя и вместо да спре, ликуващо продължава. Пръстите му вече се забиват в страните ми. Заледеният ми поглед сляпо се вира в тавана.

— *Ще зареже той и най-добрия си приятел, ако тя го изос...*

Ето я и нея — жена в зелена престилка, кепето е завързано под брадичката ѝ и виси на гърба ѝ като сомбрерото на Сиско Кид, късо подстриганата ѝ кестенява коса е пригладена назад; изглежда добре, но е много свирепа — по-скоро красива, отколкото чаровна. Сграбчва Ръсти — ноктите ѝ са късо подрязани, и го дръпва от мен.

— Ей! — възмутено крещи той. — Я не ме пипай!

— Тогава *ти* не го пипай — отвърща тя и човек не може да не долови гнева в гласа ѝ. — Писна ми от второкурсническите ти остроумия, Ръсти, и ако пак се опиташ да ми излезеш с някой подобен номер, ще пусна рапорт срещу теб.

— Вижте, вижте, нека успокоим топката — намесва се здравенякът от „Спасители на плажа“, асистентът на лекарката. Звучи разтревожен, сякаш очаква Ръсти и шефката му да се сбият на сред залата. — Нека сложим край на разправията.

— Ама тя защо се заяжда с мен? — продължава Ръсти. Опитва се да изглежда възмутен, но всъщност го избива на хленч. После малко променя посоката и повтаря:

— Защо се заяждаш с мен? Да не си в мензис?

Лекарката, изпълнена с погнуса:

— Разкарайте го оттука.

Майк:

— Хайде, Ръсти, да идем да попълним данните.

Ръсти:

— Да бе, да подишаме чист въздух.

Аз продължавам да слушам всичко това, сякаш се излъчва по радиото.

Стъпките им скърцат по пода, насочват се към вратата. Ръсти се е надул и засегнато недоумява на глас защо лекарката не вземе да си сложи пръстен със съответния надпис, та хората да си знаят, че е кисела. Меките обувки поскръцват по плочките, но изведнъж звукът заглъхва и наместо това отново чувам как стикът бръска клоните, дано отнякъде изпадне проклетата топка, къде се е дянала, не може да е излетяла много надалеч, сигурен съм в това, тъй че къде е, за Бога, *ненавиждам* четиринайсета дупка, говори се, че там растял отровен бръшлян, и нищо чудно, в тези гъсталаци...

После нещо ме ухапа, нали? Да, почти съм сигурен. По левия прасец, точно над ластика на белия ми хавлиен чорап. Болката ме прониза като нажежена до червено губерка и отначало беше концентрирана в една точка, но постепенно започна да се разсейва...

... след което ме обгърна мрак. До момента, в който се намерих на количката, уютно закопчан в чувал за трупове, заслушан в разговора на Майк (*Къде казаха?*) и Ръсти (*Четвърта, струва ми се. Н-да, четвърта*).

Иска ми се да мисля, че е било някаква змия, но може би защото докато си търсех топката, в ума ми се въртяха все мисли за змии. Може да е било насекомо, помня единствено мигновеното пробождане и болката, пък и в крайна сметка какво значение има? По-важното е, че съм жив, но те не знаят. Разбира се, че извадих лош късмет — познавам доктор Дженингс, помня как разговарях с него, когато ги изпреварих с тримата му приятели на единайсета дупка. Мил човек, но доста отнесен, поне стогодишен. Значи този грохнал старик е установил смъртта ми. След което *Ръсти* с празния си зелен поглед и наглата си усмивка на хлапак от дом за малолетни престъпници на свой ред е установил смъртта ми. Лекарката — госпожа Сиско Кид, още дори не ме беше *погледнала* както трябва. А когато го направи, може би...

— Не мога да го *понасям* този нещастник — отбеляза тя, когато вратата се затвори. Останахме само тримата, макар че госпожа Сиско

Кид, разбира се, си мисли, че са само двамата. — Защо ми се падат все нещастници, Питър?

— Не зная — отвръща господин Мелроуз Плейс, — но Ръсти е особен случай дори според хрониките на известните нещастници. Ходещ мор по мозъка.

Тя се засмива и нещо изтраква. После се чува звук, който ме изплашва още повече — звън на метални инструменти. Онези двамата се намират вляво от мен и макар да не ги виждам, зная за какво се готвят — за аутопсия. Ще ме срежат. Ще извадят сърцето на Хауард Котъръл, за да разберат дали не се е прецакало някое бутало или е избил лост.

„Кракът ми! — крещя в съзнанието си. — Погледнете левия ми крак! Там е проблемът, не в сърцето ми!“

Може би очите ми все пак са попривикнали със светлината. Вече забелязвам — точно в периферията на полезрението си — жезла от неръждаема стомана. Приличат на огромни зъболекарски машини, само дето наконечникът не е борер. А трион. Нејде от дебрите на съзнанието ми, където мозъкът складира всякакви безсмислени подробности, които влизат в употреба само при участие в телевизионното състезание „Джепарди!“, изплува дори името — трион тип „Кугъл“. Използва се за отстраняване на най-горната част на черепа. Това се прави, след като вече са ти смъкнали лицето като детска маска за Хелюин — с косата и прочие.

После ти изваждат мозъка.

Трак. Трак. Трак. Пауза. Изведнъж отекна такова силно *ТРАК!*, че стига да можех, щях да подскоча от уплаха.

— Искаш ли да направиш перикардиалния разрез? — пита тя.

Пит, предпазливо:

— Вие искате ли?

Доктор Сиско, с нотка на задоволство, с нотка на благоволение, сякаш удостоява някого с огромна чест и отговорност:

— Да, струва ми се.

— Добре. Вие ще ми помагате ли?

— Изцяло на ваше разположение, господин капитан — отвръща и се размива тя. Смехът ѝ е придружен с характерно *кльц-кльц*. Звукът на ножица, която прорязва въздуха.

Сега вече паниката започва да се блъска в черепа ми и да пърха с криле като ято скорци, заключени в таванско помещение. Виетнам беше преди доста време, но там съм присъствал на пет-шест полеви аутопсии — „лагерен постмортем“, както ги наричаха лекарите — и знаех какво се канят да правят Сиско и Панчо. Ножиците са дълги и остри — *много остри* — и имат голяма дръжка с широки уши. Въпреки това човек трябва да е много силен, за да ги използва. Долното острие се врязва в корема като в масло. После — *клъц* — разсича слънчевия сплит и потъва в подобната на говежда пастърма плетеница от мускули и сухожилия над него. Оттам подхваща гръдната кост. Затварянето на острието този път е придружено със силно изхрущяване, костта се разполовява и гръдният кош се търкулва встрани като две бурета, които са били привързани с канап. След това проклетият инструмент, наглед нищо и никаква ножица за разфасоване на птиче месо, каквито се продават на месарския щанд във всеки супермаркет, продължава нагоре — *клъц-ХРУС, клъц-ХРУС, клъц-ХРУС*, раздвоява костта, срязва мускулите, освобождава дробовете, насочва се към трахеята и Хауард Завоевателя постепенно заприличва на печено за Деня на благодарността, което ще остане на масата непокътнато.

Пронизителен, дразнещ звук — това вече *прилича* на зъболекарска машина.

Пит:

— Може ли да...

Доктор Сиско, в гласа ѝ се долавя майчинска ласка:

— Не. Тези. — *Клъц-клъц*. Показва му.

„*Не могат да го направят* — мисля си. — *Не могат да ме разрежат... та аз чувствам!*“

— Защо? — пита той.

— Защото аз така искам — отвърща тя, но доста по-рязко. — Като започнеш сам да вършиш тези работи, Питърчо, можеш да правиш каквото си пожелаеш. Но докато си в залата за аутопсии на Кейти Арлън, ще започваш с перикардиалните ножици.

Зала за аутопсии. Това е. Казаха го. Искам цял да настръхна, но, разбира се, нищо не става — кожата ми си остава гладка.

— Запомни от мен — казва доктор Арлън (всъщност го поучава), — и последният глупак може да работи с машина за доене... но

ръчната работа винаги си остава най-качествена. — В тона ѝ се съдържа неясен намек. — Разбра ли ме?

— Разбрах.

Ще ме срежат. Ако не издам звук или не направя някакво движение, наистина ще ме срежат. Ако кръвта рукне или бликне от първия срез на ножиците, ще се досетят, че нещо не е както трябва, но сигурно вече ще е твърде късно; след първия *клъц-ХРУС* ребрата ми ще са отметнати върху раменете ми и сърцето ми ще пулсира като обезумяло под флуоресцентното осветление.

Съсредоточавам цялата си воля върху гърдите. *Напъвам* се да издишам, или поне се опитвам... и нещо става.

Звук!

Издавам звук!

Той почти не излиза от затворената ми уста, но го чувам и го усещам в носа си — тихо помъркване.

Концентрирам се, призовавам волята си и го правя отново — този път излиза по-силен, процежда се от ноздрите ми като тютюнев дим: „Нннннн...“ Напомня ми един стар телевизионен филм на Алфред Хичкок отпреди много, много време, в който Джоузеф Котън е напълно парализиран при автомобилна катастрофа, но най-сетне успява да покаже, че е жив, като проронва една-единствена сълза.

С това тъничко комарово жужене, ако не друго, доказах поне на себе си, че съм жив, че не съм просто дух, който броди из глиненото изображение на собствения ми труп.

Като фокусирам цялото си внимание, усещам как дъхът се прокрадва през ноздрите ми и се спуска в гърлото ми на мястото на въздуха, който току-що изкарах, после отново издишам и се напъгам по-силно от когато и да било през летните ваканции като тинейджър, когато работех за строителната фирма „Лейн Кънстръкшън Къмпани“, изобщо по-силно от когато и да било през целия си живот, защото сега се напъгам в името на същия този живот и те трябва да ме чуят, мили Боже, трябва.

Нннннннн...

— Искаш ли да пуснем някаква музика? — пита тя. Имам Марти Стюарт, Тони Бенет...

Той простенва. Почти не го чувам, но не схващам веднага смисъла на нейните думи... и слава Богу, може би.

— Добре де — засмива се тя. — Имам и „Ролинг Стоунс“.

— Кой, вие?!

— Да, аз. Не съм толкова задръстена, колкото изглеждам, Питър.

— Нямах предвид... — Той май се смути.

„*Чуйте ме!* — крещя наум, а заледеният ми поглед е вторачен в ледено-бялата светлина. — *Стига сте дрънкали като свраки и се заслушайте в мен?*“

Отново усещам как в гърлото ми едва-едва прониква въздух и ми хрумва, че каквото и да ми се е случило, въздействието му постепенно отслабва... само че тази мисъл едва промъждуква по екрана на мислите ми. То може и да отслабва, само че съвсем скоро ще бъда лишен от възможността да се възстановя. Цялата ми енергия е подчинена на усилието да ги накарам да ме чуят, и този път надявам се ще ме чуят, сигурен съм.

— Ами тогава Стоунс — съгласява се тя. — Освен ако не предпочиташ да изтичам да купя един диск на Майкъл Болтън в чест на първия ти перикардиален разрез.

— Не, за Бога! — възкликва той и двамата прихват да се смеят.

Моят звук започва да излиза и този път *действително* е посилен. Не колкото се надявах, но достатъчно. Определено. Ще ме чуят, *няма начин*.

После, тъкмо когато започвам да изтласквам звука от носа си като бързо втвърдяваща се течност, стаята се изпълва с кънтящия рев на електрически китари и гласът на Мик Джагър се блъска в стените: „*Ооо, не, това е само рокендрол, но на мене ми харесва...*“

— *Намали го!* — провиква се доктор Сиско, преструвайки се, че се надвиква с музиката, и сред целия този шум моят носов звук — безнадежден тъничък вопъл, който се процежда през ноздрите ми, отеква като шепот в леярна.

Тя отново се навежда над мен и в нов прилив на ужас откривам, че е със защитни очила от плексиглас и марлена маска. Хвърля поглед през рамо.

— Ще ти го съблека — съобщава на Питър и се навежда към мен, а в ръката ѝ, напъхана в ръкавица, проблясва скалпел. Навежда се към мен сред китарения гръм на „Ролинг Стоунс“.

Жужа отчаяно, но напразно. Самият аз не се чувам.

Скалпелът описва кръг във въздуха и започва да реже.

Писък раздира съзнанието ми, но не усещам болка, просто спортният ми пуловер се разпада на две половини. Както ще зейне и гръдният ми кош, след като Питър, без да знае, извърши първия си перикардиален разрез върху жив пациент.

Повдигат ме. Главата ми увисва назад, за миг виждам и самия асистент, обърнат с главата надолу — стои край стоманен плот, надява защитни очила от плексиглас и инспектира ужасяващия набор от инструменти. Първото, което се набива на очи, е огромна ножица. Мярвам я само за миг — остриетата безмилостно проблясват като атлаз. В следващата секунда отново лежа, но ризата ми вече я няма. Гол съм до кръста. В помещението е студено.

„Погледни гърдите ми! — крещя на лекарката. — Колкото и слабо да дишам, не може да не забележиш, че се повдигат и спускат! Нали си специалист, дявол да го вземе!“

Тя обаче се обръща към другия край на стаята и повишава тон, за да надвика музиката. (*„Харесва ми, харесва ми, да, харесва ми“* — пеят „Стоунс“; имам чувството, че този идиотски носов припев ще ме преследва в ада до края на вечността.)

— Боксерки или слипове?

— Боксерки, естествено! — провиква се той. — Погледни го само!

„Тъпанар! — иде ми да изкрещя. — Сигурно си мислиш, че всички над четирийсетте носят боксерки! Сигурно си въобразяваш, че ти като станеш на четирийсет, ще...“

Тя разкопчава бермудите ми и сваля ципа. При други обстоятелства подобни действия, извършени от красива жена като тази (малко свирепа, но доста красива), щяха да ми доставят огромно удоволствие. Днес обаче...

— Губиш, малкия. Слипове. Долар за Кити.

— На заплата — отвърща той и се доближава. Лицето му изплува до нейното и двамата се взират в мен през плексигласовите си маски като извънземни, които изучават с интерес току-що похитен жител на друга планета. Опитвам се да привлека вниманието им, за да забележат, че и аз ги гледам, но тези глупаци зяпат бельото ми.

— Оооо, при това *червени* — ахва Пит. — Не може да бъде!

— Аз бих казала, че са се боядисали в пералнята. Питър, би ли го повдигнал, тежи цял тон. Нищо чудно, че е получил инфаркт. Вземи си

урок.

— *Много съм си добре!* — сопвам се аз. — *Сигурно съм по-здрав и от теб, мизерница такава!*

Тазът ми рязко полита нагоре в нечии силни ръце. Гърбът ми изпуква — от този звук сърцето ми се свива.

— Извинявай, братче — казва Пит, смъкват бермудите и червените ми гащи и внезапно ми става невероятно студено.

— *Едното* краченце — казва тя и повдига едното ми ходило, — и *другото* краченце — повдига другото ми ходило, — най-напред обувчетата, после чорапките...

Внезапно млъква и отново ме обзема надежда.

— Хм, виж, Пит.

— Какво?

— Нормално ли е да се играе голф така — по бермуди и мокасини?

Някъде зад нея (но там се намира просто източникът, иначе музиката отеква навсякъде около нас) „Ролинг Стоунс“ подхващат „Емоционално спасение“. „*Аз ще бъда твоят рицар в бляскави доспехи*“ — пее Мик Джагър, а аз се питам как ли ще се разтанцува като бесен с три пръчки динамит в кльошавия си задник.

— Ако питаш мен, този тип просто си го е *търсел* — продължава тя. — Мислех, че голф се играе с едни такива специални обувки, невероятно грозни, предназначени само за тази цел, с бутончета на подметките...

— Да, но не е задължително — пояснява Пит. Сплита пръсти над лицето ми и изпъва ръце. Кокалчетата му изпукат и от ръкавиците му се посипва талк като ситен снежец. — Засега поне не е. Не е като с обувките за боулинг. Ако те заловят да играеш боулинг с други обувки, могат дори да те тикнат в щатския затвор.

— Наистина ли?

— Да.

— Искаш ли да му измериш температурата и да извършиш общия преглед?

— *Не!* — крещя аз. — *Та той е още хлапе, какви ги ВЪРШИШ?!*

Той я поглежда, сякаш си е помислил същото.

— Това... ъ-ъ... май не е много законно, а, Кейти? Искам да кажа...

Докато той говори, тя оглежда стаята с преиграно изумление и аз започвам да предусещам, че лошо ми се пише — доктор Сиско, известна още като доктор Кейти Арлън, си е паднала по Пити с тъмносините очи. Господи Боже, бил съм извлечен напълно парализиран от игрището за голф само за да бъда натикан в поредния епизод на „Общата болница“, озаглавен „В зала за аутопсии № 4 разцъфва любов“.

— Хм — тихо възкликва с дрезгав театрален шепот. — Не забелязвам друг, освен теб и мен.

— Касетата...

— Още не се записва. А и дори да се записва, аз ще съм до теб през цялото време... ако някой въобще се поинтересува. Наистина ще бъда. Просто искам да отметна тия таблици и графики. Но ако се притесняваш...

„Да! — крещи насреща му окаменялото ми лице. — Много се притеснява! СТРАШНО много! УМИРА от притеснение!“

Той е най-много на двацет и четири и какво ли ще каже на тази красива, свирепа жена, която нахлува в личния му периметър по начин, който означава едно-единствено нещо? „Не, мамо, страх ме е?“ Освен това му се иска. Желанието прозира дори през плексигласовата маска — подрипва в очите му като дърти пънкари, които правят пого на „Ролинг Стоунс“.

— Е, стига да искате да ме прикривате...

— Естествено. Рано или късно все ще трябва да опиташ, Питър. А в случай, че действително се наложи, мога да превъртя касетата.

— Сериозно ли? — стреснато я поглежда той.

Тя се усмихва.

— Ние в джедвърда бадоанадомия зи имаме много дайми, *mein Herr*.

— Не се и съмнявам — отвърща той на усмивката ѝ и протяга ръка извън обсега на заледеното ми полезрение. Когато се появява отново, пръстите стискат микрофон, който виси на черен кабел, прикрепен към тавана. Микрофонът прилича на стоманена сълза. Ако досега съм смятал целия този кошмар за нещо недействително, при вида на микрофона започвам да възприемам всичко в съвсем друга светлина. Тези нали няма да вземат наистина да ме нарежат? Макар да не е врял и кипял в занаята, Пит все пак е преминал някакво обучение

— не може да не види белега на мястото, където ме е ухапало онова нещо — каквото и да е то — докато си търсех топката в шубрака, и поне тогава ще се усъмнят. *Не може да не се усъмнят.*

Но ножиците, хвърлящи безсърдечни атлазени отблясъци, продължават да ми се навират в очите — заблудени ножици за птиче месо — и аз се питам дали ще съм още жив, когато Питър извади сърцето от гръдния кош и го задържи за миг пред окования ми поглед, преди да го плъсне на кантара. Възможно е, струва ми се, твърде е възможно. Нали уж казват, че мозъкът можел да остане в съзнание до три минути след преустановяването на сърдечната дейност.

— Готов съм — съобщава Пит едва ли не официално. Касетофонът записва.

Аутопсията започва.

— Я да преметнем тази палачинка — жизнерадостно предлага Кейти и ме обръщат по корем с лекота. При движението дясната ми ръка безжизнено се размахва във въздуха и шумно се стоварва върху масата, а металният ръб се врязва в бицепса ми. Болката е неописуема, истинско изтезание, но какво от това. Моля се ръбът да прореже кожата ми, моля се да *прокървя* — нещо, което добросъвестните трупове не правят.

— О-о, стана грешка — казва доктор Арлън. Повдига ръката ми и я пуска да падне до тялото ми.

Сега цялото ми внимание е съсредоточено върху носа ми. Приплеснат е върху масата и дробовете ми за пръв път надават сигнал за тревога, който се изразява в едно такова влакнесто чувство на лишение. Устата ми е затворена, носът ми е притиснат върху масата и следователно почти запушен (не мога да определя точно колко запушен, но вече дори не усещам как дишам, действително не усещам). Ами ако се задуша?

В следващия миг става нещо такова, че напълно забравям за носа. Някакъв огромен предмет — имам чувството, че е нещо като стъклена бейзболна бата — грубо нахлува в ректума ми. За пореден път се опитвам да изкрещя, но надавам единствени окаяно, немощно жужене.

— Можете да засичате температурата. Пускам хронометъра — обявява Пит.

— Правилно — съгласява се тя и се отмества. Остава му поле за действие. Дава му да направи едно кръгче с мен, сякаш съм автомобил. Малко намалява музиката.

— Мъртвецът е белокож, четирийсет и четири годишен — обяснява Пит на микрофона за идните поколения. — Името му е Хауард Рандолф Котъръл, живеещ на Лоръл Крест Лейн №1566, тук, в Дери.

Доктор Арлън, от известно разстояние:

— Мери Мийд.

След кратко мълчание Пит продължава, като че ли леко объркан:

— Доктор Арлън пояснява, че адресът всъщност се води в Мери Мийд, което се отдели от Дери през...

— Остави историческата справка, Пит.

Мили Боже, какво са ми наръгали в задника? Сигурно конски термометър. Ако беше малко по-дълъг, щеше да ми стигне до гърлото. А не са се престарали с лубриканта... пък и защо ли? В края на краищата нали съм мъртъв.

Мъртъв.

— Съжалявам, доктор Арлън. — Пит се мъчи да си спомни до къде беше стигнал и най-сетне продължава: — Тази информация е взета от документите на спешната медицинска помощ. Почерпена е от свидетелство за управление на МПС; издадено в щата Мейн. Смъртта е установена на местопроизшествието от доктор Ъ-Ъ Франк Дженингс.

Сега се надявам носът ми да прокърви, „*Моля ти се* — казвам му, — *прокърви. Но не да прокапе малко кръв. Да ШУРНЕ като фонтан.*“

Не шурва.

— Възможна причина за смъртта — инфаркт — продължава Питър. Нечия длан леко пробягва по гръбнака до задника ми. Моля се да извади термометъра, но не би. — Гръбнакът изглежда непокътнат, нищо необичайно, привличащо вниманието.

Привличащо вниманието? *Привличащо вниманието?* Тия за какъв ме взимат — да не съм светулка?

Прихваща скулите ми с длан и повдига лицето ми, и на мен не ми остава друго, освен отчаяно да забръмча — *Нннннннн* — с ясното съзнание, че няма начин да ме чуе през пищящата китара на Кийт

Ричардс, но се надявам поне да усети как звукът вибрира в ноздрите ми.

Не усеща. Вместо това извързва главата ми вляво и вдясно.

— Не се забелязват травми по врата, липсва *rigor mortis* — констатира и аз се надявам, че просто ще пусне главата ми, лицето ми ще се размаже върху масата — и тогава носът ми *най-сетне* ще прокърви, освен ако *наистина* не съм умрял — но той я отпуска леко, внимателно, при което пак затиска носа ми и задушаването отново излиза на преден план като съвсем реална възможност.

— Няма видими рани по гърба и седалищната част, единствено в горната част на дясното бедро се забелязва белег от стара рана, вероятно от шрапнел. Била е доста неприятна.

Да, беше *доста* неприятна, действително от шрапнел. С това войната свърши за мен. В продоволствения склад падна мина, двама бяха убити, един — аз — оцеля. Отпред е много по-неприятна, при това се намира на доста по-чувствително място, но бойното снаряжение работи... или поне работеше до днес. Сантиметър по-наляво и щеше да се наложи за интимни моменти да ме оборудват с ръчна помпа и патрон с въглероден двуокис.

Най-сетне измъкна термометъра — мили Боже, какво облекчение — и по сянката му на стената виждам как го повдига пред очите си да отчете показанията.

— Трийсет и четири и пет десети. Ха, изобщо не е толкова ниска. Кейти... доктор Арлън, този тип спокойно може да е жив.

— Не забравяй къде е бил намерен — обажда се тя от отсрещния край на стаята. Случи се в пауза между две песни и за миг съвсем ясно долових поучителните нотки в тона ѝ: — Игрище за голф? Летен следобед? Не бих се учудила, ако има и трийсет и седем.

— Да, да — смирено се съгласява той. После додава: — Това няма ли да звучи малко странно на записа? — В превод: „Няма ли да изляза голям глупак?“

— Ще звучи като учебна ситуация, каквато и представлява.

— Добре, чудесно.

Пръстите му, скрити в гумени ръкавици, разтварят задника ми, после се отдръпват и продължават да се спускат надолу по бедрата. В този миг щях да се напрегна, стига да можех.

„Левият крак — излъчвам му сигнали. — На левия крак, Пити, на левия прасец, не виждаш ли?“

Трябва да го види, просто *трябва*, защото аз го *чувствам* — пулсира като ужилване от пчела или инжекция, направена от непохватна медицинска сестра, така че лекарството попада в мускула, наместо във вената.

— Трупът е много добър пример за това колко е пагубно да се играе голф по къси панталони — продължава, а аз улавям, че се моля да се беше родил сляп. По дяволите, може би *действително* се е родил сляп — във всеки случай се държи точно като слепец. — По краката личат какви ли се ухапвания от насекоми, кърлежи, драскотини...

— Майк каза, че са го намерили в храстите — вмята Арлън. Вдига невъобразим шум — сякаш не вкарва данни, а мие чинии в заведение. — Спокойно можем да предположим, че е получил инфаркт, докато си е търсел топката.

— Аха.

— Продължавай, Пит, справяш се чудесно.

Намирам подобно твърдение за доста спорно.

— Добре.

Продължава да ме побутна и подръчква. Прави го внимателно. Може би дори прекалено внимателно.

— На левия прасец има ухапвания от комар, които изглеждат инфектирани — регистрира и макар да продължава да ме опипва съвсем внимателно, ме пронизва такава неопикуема пулсираща болка, че щях да изкрещя, стига да можех да произведа какъвто и да било звук, по-силен от онова немощното жужене. Изведнъж ми хрумва, че животът ми може би зависи от времетраенето на касетата на „Ролинг Стоунс“, която слушат... приемайки, разбира се, че слушат именно касета, а не компактдиск, който ще свири от начало до край. Ако свърши, преди да направят първия разрез... или ако успея да измуча достатъчно високо, та някой от тях да ме чуе, преди да обърне касетата...

— Може би трябва да им хвърля един поглед, като свършим с общата аутопсия — отбелязва тя, макар че ако сме прави за сърцето, няма да има смисъл. Или... искаш ли да ги погледна сега? Безпокоят ли те?

— Не, съвсем ясно личи, че са ухапвания от комар — отвърща Гимпъл глупакът^[2].

— Отляво стават, хм, по-големи. Виждам пет... седем... осем... о-хо, почти десетина само на левия му крак.

— Забравил си е аерозола против насекоми „Дийп Удс Оф“.

— Какъв ти аерозол, забравил си е дигиталина — отвърща той и двамата избухват в задушевен, искрен смях в залата за аутопсии.

Този път ме обръща без чужда помощ — може би с удоволствие пуска в употреба мускулите си, старателно напompани във фитнес залата — и скрива от поглед ухапванията от комари и змии. Аз отново се вирам във флуоресцентните лампи. Долавям тихо бръмчене. Масата леко се накланя и аз зная защо. Като ме разрезат, телесните течности ще започнат да се стичат към колекторите в основата. Ще се събере изобилен материал за какви ли не изследвания в щатската клинична лаборатория — в случай, че при аутопсията възникнат въпроси.

Младежът се вира в лицето ми и аз съсредоточавам цялата си воля и правя усилие да затворя очи, но клепачите ми дори не трепват. Искях просто да направя осемнайсет дупки в събота следобед, а то какво излезе — най-неочаквано се превърнах в Снежанка с косми по гърдите. Не мога да се отърва от мисълта какво ли би било, когато касапските ножици проникнат в корема ми.

Пит държи папка със защипани на нея листове. Прочита нещо, после я оставя настрана и отново заговаря пред микрофона. Вече не е толкова скован. Току-що постави най-ужасяващата грешна диагноза в цялата си практика, но все още не го знае и затова упражнението започва да го увлича.

— Започвам аутопсията в седемнайсет часа и четирийсет и девет минути, събота, дваисети август, хиляда деветстотин деветдесет и четвърта година.

Разтваря устните ми и оглежда зъбите ми, сякаш съм кон за продан, после натиска челюстта ми.

— Цветът е добър, не личат петехии по лицето. — В този миг музиката заглъхва и се чува прещракване от педала, с който превключва касетата с работния запис на режим „пауза“. — За Бога, този *като нищо* ще се окаже жив!

Измучавам неистово, но в същия миг доктор Арлън изпуска нещо, което издрънчава като нощно гърне.

— *Ще* му се! — засмива се тя. Той ѝ приглася и този път вече им пожелавам да се разболеят от рак, при това някоя такава разновидност, дето не може да се оперира, но се развива бавно.

Младежът бързо оглежда предната част на торса ми, опипва гърдите ми („Не се виждат синини, подутини и други външни белези от спиране на сърдечната дейност“ — *много* странно, няма що), после палпира стомаха ми.

Оригвам се.

Той ме поглежда, очите му се разширяват, ченето му поувисва и аз отново правя отчаян опит да измуча, макар да зная, че той няма да ме чуе през „Дай ми газ“, но мисля, че покрай оригването най-сетне ще забележи за какво става дума...

— Извини се, Хауи — вмята оная мизерница, доктор Арлън иззад гърба ми и се изхилва. — Внимавай, Пит, послесмъртните оригвания са най-неприятни.

Той престорено си вее на лицето, после се връща към работата си. Едва докосва слабините ми, макар да забелязва, че белегът на десния ми крак продължава и отпред.

„Пропусна да забележиш същинския белег, — викам си, — но може би защото се намира малко над мястото, където гледаш. Това обаче не е важно, спасителче, защото ти пропусна да забележиш, че ОЩЕ СЪМ ЖИВ, което е НАЙ-важното!“

Продължава да говори на микрофона, все по-уверено и свободно (всъщност звучи като Джак Клугман^[3] в „Куинси, съдебен лекар“), а колежката му, седнала някъде зад гърба ми, прелива от оптимизъм като същинска Поляна^[4] на медицинската общност и дори през ум не ѝ минава, че ще трябва да изтрие тъкмо тази част от упражнението. Самото хлапе се справя страхотно, само дето не разбра, че ще прави първия си перикардиален разрез върху жив човек.

Най-сетне казва:

— Мисля, че съм готов да продължа, доктор Арлън. — Гласът му не звучи много уверено.

Тя застава до масата, хвърля един поглед към мен и леко стисна рамото на Пит.

— Добре — казва и скандира: — *О-ще, о-ще!*

Опитвам се да се изплеза. Най-обикновена детинска наглост, но и това ще свърши работа... пък и като че ли долавям лек гъдел във вътрешността на устните си, наподобяващ усещането, че най-сетне започваш да се свестяваш след огромна доза новокаин. Това не беше ли трепване? Ами, ще ми се, но...

Да! Да! Но трепва само за миг и при втория опит нищо не се получава.

Пит грабва ножиците, а „Ролинг Стоунс“ преминават на следващото парче „Без бързане“.

„Доближете огледало до носа ми! — крещя. — Ще видите, че се замъглява! Не можете ли да направите поне това?“

Клъц-клъц, клъца-клъц.

Пит обръща ножицата под ъгъл, така че отражението на светлината се плъзва по острието, и аз за пръв път се изпълвам с увереност, искрена увереност, че тази налудничава фикция ще продължи до края. Режисьорът няма да прекъсне кадъра. Реферът няма да свири край на мача в десетия рунд. Няма да има кратка пауза за няколко думи от нашия спонсор. Питърчо ще натика ножиците в корема ми, както беззащитно си лежа, след което ще ме разопакова като колетна пратка по поръчка от „Хорчоу Кълекшън“^[5].

Колебливо поглежда към доктор Алрън.

„Не! — надавам вой и гласът ми отеква в мрачните стени на черепа ми, но от устата ми не излиза нито звук. — Не, моля ви!“

Тя кима.

— Давай. Ще се справиш отлично.

— Ъ-ъ... имате ли нещо против да спрем музиката?

Да! Да, спри я!

— Пречи ли ти?

Да! Пречи му! Обърка го до такава степен, че пациентът му се струва мъртъв!

— Е...

— Разбира се — казва тя и изчезва от полезрението ми. Мик и Кийт тутакси млъкват. Опитвам се да издам жужащия звук, но откривам нещо ужасяващо — не мога да направя дори това. Толкова съм уплашен. Страхът е блокирал гласните ми струни. Не ми остава друго, освен да гледам как застава до младежа и двамата ме съзерцават като носачи на ковчег, надничащи в пресен гроб.

— Благодаря — казва той. После поема дълбоко дъх и вдига ножиците. — Започвам перикардиалния разрез.

Бавно насочва инструмента към тялото ми. Виждам го... виждам го... след това изчезва от полезрението ми. След миг хладното острие се намества в горния край на голия ми корем.

Питър колебливо поглежда лекарката.

— Сигурна ли сте, че...

— Искаш ли да специализираш патоанатомия или не, Питър? — грубо го срязва тя.

— Знаете, че искам, но...

— Тогава режи.

Той кима, стиска устни. Ако можех, щях да затворя очи, но, разбира се, не мога да направя дори това — единствено мога да се приготвя да посрещна твърд като желязо болката, от която ме делят не повече от две секунда... да посрещна желязото, твърд като желязо.

— Режа — казва момчето и натиска.

— Чакай малко! — спира го тя.

Напрежението под слънчевия ми сплит се облекчава. Питър извърща поглед към нея с изненада, огорчение, може би дори с известно облекчение, че критичният момент се е отложил...

Ръка с гумена ръкавица плавно обхваща пениса ми, сякаш има налудничавото намерение да ми извърти някоя чекия — „Безопасен секс с мъртвец“, и доктор Арлън казва:

— Пропусна ей-това тук, Питър.

Той се навежда и се взира в находката ѝ — белега на слабините ми, точно в гънката над дясното бедро, представляващ гладко, прозрачно безпоресто мехурче в плътта.

Ръката ѝ не изпуска пениса ми — просто иска да осигури добра видимост, ето какво прави, все ѝ едно е дали отмества встрани члена ми или възглавницата на дивана, че да покаже на някого съкровището, което е открила под нея — монети, изгубен портфейл, може би дори ментовото мишле, което търси от сума си време — но нещо става.

Господи Исусе Христе в инвалидна колесница с патерица на педали, *нещо става*.

— Обърни внимание — продължава. Пръстът ѝ леко гъделичка тестиса ми, проследявайки продължението на белега. — Обърни

внимание на тези ивици. Тестисът му сигурно се е подул като грейпфрут.

— Извадил е късмет, че не се е наложило да се прости с тях.

— Хващам се на бас на... нали се сецаш? — Тя отново се смее леко предизвикателно. Ръката с ръкавицата отпуска хватката си, раздвижва се, после силно натиска члена ми надолу в старанието си да осигури по-добра видимост. Без да иска, прави онова, за което човек е готов да плати двайсет и пет-трийсет долара... при други обстоятелства, естествено. — Прилича ми на рана от войната. Я ми подай онази лупа, Питър.

— Но нали трябваше...

— Ей-сега. Няма къде да ти избяга. — Находката ангажира цялото ѝ внимание. Не ме изпуска, *продължава* да ме натиска и онова, което става, като че ли продължава да си става, но може да греша. *Сигурно* греша, в противен случай той щеше да забележи, а тя щеше да го *почувства*...

Навежда се и в полезрението ми остават единствено гърбът и връзките на престилката ѝ, които стърчат като шантави плитчици. О, не, о, Боже, долавям *дъха* ѝ там, долу.

— Обърни внимание на радиалното разположение на мишките. Рана от взрив, най-малко отпреди десет години, ще трябва да проверим военната му книж...

Някой блъсна вратата и нахлу в залата. Пит се стресна и извика. Доктор Арлън не извика, но ръката ѝ неволно ме стисна и всичко отново заприлича на сатанинска вариация на общоизвестната фантазия за „Непослушната сестра“.

— *Не го режете!* — истерично крещи някой толкова високо и треперливо, та едва разпознавам гласа на Ръсти. — *В калъфа му имаше змия, която ухапа Майк!*

Двамата го зяпват — тя продължава да ме стиска, за момента не се усеща, като Питърчо, който неволно притиска длан към сърцето си. Изглежда така, сякаш *неговото* моторче е прегряло.

— Какво... какво искаш да... — ломоти.

— Изгуби съзнание! — казва... по-право избъбри Ръсти. — Ще се оправи, надявам се, но едва говори! — Малка кафява змия, друг път не съм виждал такава, свря се под товарната рампа, още си е там, но не е в това работата! Мисля, че е ухапала и тоя, дето го донесохме.

Мисля, че... мамка му, докторке, к'во се опитваш да направиш? С чекии ли ще го свестяваш?

Тя се оглежда неразбиращо, отначало не проумява смисъла на думите му... но постепенно схваща, че стиска еректирал пенис. И докато пици — както пици, издърпва ножиците от изтръпнала ръка на Пит — се улавям, че пак съм се замислил за онзи стар телевизионен филм на Алфред Хичкок.

„Горкия Джоузеф Котън — казвам си. — Просто е трябвало да заплаче.“

ПОСЛЕСЛОВ

Измина една година от премеждието в Четвърта зала за аутопсии, аз се възстанових напълно, макар че парализата беше упорита и много страшна — едва след месец успях да раздвижа пръстите на ръцете и краката си. Още не мога да свиря на пиано, но пък и никога не съм умеел. Шегувам се, но не моля за извинение. Струва ми се, че и първите три месеца след злощастното приключение се задържах на тънката, но жизненоважна граница между здравия разсъдък и нервната криза единствено благодарение на чувството си за хумор. Няма да ме разберете, освен ако не сте усещали хладния допир на патоанатомичните ножици до корема си.

Близо две седмици след чудодейното спасение една жена на Дюпон Стрийт се обадила в полицейския участък на Дери да се оплаче от „зловонна миризма“, идеща от съседната къща. Там живееше стар ерген, банков чиновник на име Уолтър Кер. Къщата била празна... тоест, нямало хора. В мазето обаче полицаите открили над шестдесет змии от различни видове. Почти половината били умъртвени — от глад и обезводняване най-вече — но много от тях били живи... и много опасни. Някои били от твърде редки видове, един от които по мнение на експерти херпетолози дори се смятал за изчезнал от средата на века.

На двайсет и втори август — два дни след инцидента и ден след вестникарската статия на първа страница във вестника (ПАРАЛИЗИРАН МЪЖ СЕ СПАСЯВА ОТ СМЪРТОНОСНА АУТОПСИЯ) Кер не се явил на работа в Общинската банка на Дери.

Всички клетки в домашната менажерия в мазето му били заети, с изключение на една. На нея нямало надпис, а змията, която изскочила от моя калъф за голф (санитарите го пъхнали при „група ми“, а после

се упражнявали със стиковете ми на служебния паркинг), така и не се намери.

Отровата, изолирана в кръвта ми — същата, която в далеч по-малка степен се съдържа и в кръвта на санитаря Майк, беше надлежно документирана, но не можах да я идентифицират. През изтеклата година разгледах безброй снимки на змии и досега съм открил поне една, за която се твърди че причинявала пълна парализа у хората. Името ѝ е Перуански бумсленг — гадно влечуго, което се водеше за изчезнало от двайсетте години на двайсети век. Дюпон Стрийт отстоеше на по-малко от километър от общинското игрище за голф в Дери. Делящото ги разстояние се състои в по-голямата си част от хилави горички и запустели парцели.

Една последна забележка. Срецах се с Кейти Арлън в продължение на четири месеца, от ноември 1994 до февруари 1995 година. Скъсахме по взаимно съгласие поради сексуална несъвместимост.

Не ми ставаше ако тя не е с гумени ръкавици.

* * *

Струва ми се, че в даден момент всеки автор на страшни истории трябва да се заеме с въпроса за погребването жив, най-малкото защото, както изглежда, този страх е много широко разпространен. Когато бях седемгодишен хлапак, най-страшните филми по телевизията се излъчваха в рубриката „Алфред Хичкок представя“, а най-страшният от цялата поредица — с приятелите ми бяхме напълно единодушни по въпроса — беше един с Джоузеф Котън в ролята на мъж, който пострадва при автомобилна катастрофа. И то толкова тежко, че лекарите го взимат за умрял. Не могат да намерят пулса му. Дори понечват да му направят аутопсия — с други думи, да го разрежат, докато е жив, и вътрешно крещи — когато той проронва една-единствена сълза, за да им покаже, че все още е жив. Беше трогателно, но

трогателното не влиза в обичайния ми репертоар. Като се размислих по темата, ми хрумна един — да го наречем помодерен метод да заявиш пред света, че си жив, в резултат на което се получи горният разказ. Последна забележка по повод змията: искрено се съмнявам, че на света съществува влечуго перуански бумсленг, но в една от закачливите истории за Мис Марпъл Дейм Агата Кристи действително споменава за африкански бумсленг. Тази дума така ми хареса (бумсленг, не африкански), че непременно трябваше да я вмъкна в този разказ.

[1] Американски комик, известен с мръсните детски стихчета и неприятните шеги; пародийно-бутафорен образ на „якия пич бомба“. — Б.пр. ↑

[2] Цикълът разкази „Гимпъл глупака“ от Исаак Башевис Сингър, американски писател от полски произход, носител на Нобелова награда за литература за 1978 г., обхваща живота на Гимпъл — сираче, израснало в еврейско гето в Полша през XIX в., на което всички се присмиват; в хода на историята обаче става ясно, че Гимпъл е свят човек, който се осланя единствено на вярата си в Бог и не може да проумее как е възможно някой да го излъже. — Б.пр. ↑

[3] Американски телевизионен и театрален актьор. — Б.пр. ↑

[4] Героиня от романите на американската писателка Елеонор Х. Портър; сираче, което заживява със строгата си леля, но скоро се превръща във всеобща любимка с жизнерадостния си нрав и заразния си оптимизъм. — Б.пр. ↑

[5] Луксозна колекция от декоративни предмети от цял свят, които се поръчват по пощата. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.